

Amateurtuindersvereniging

Houtwijk de Noord

Adres: t.o. Uithofslaan 32 te Den Haag

Tel.: 06-20144629 [Mijn moestuin](#)

e-mail: atvhoutwijkdenoord@gmail.com

Mijn moestuin en ik ⁽⁴⁾

Uit Tuinkrabbels, juli 2013

door Mildred Steevensz

Zomer!

We hebben er lang op moeten wachten, maar hoera de zomer is na een herfstachtig voorjaar uiteindelijk toch nog aangebroken! Dagen van tegen de dertig graden en zelfs daarboven rijgen zich aaneen. Op de tuin kan het zo heet zijn, dat ik soms de schaduw op zoek om uit te blazen. Let wel, dit is geen klaagzang. In tegen-deel!

Een beschermengel zonder vleugels, maar wel met pet op en stoere tatoeages voorzag me van een hoofddeksel tegen de felle zon en komkommers voor het broodnodige vocht met het dringende advies veel water te drinken. Doe ik Jan! Het is nu een periode van extra hard aan de slag gaan op de tuin om alles in de hand te houden of eigenlijk te krijgen, maar het is vooral ook heel veel genieten van alles wat er groeit en bloeit.

Wieden en schoffelen: de strijd tegen het onkruid

Ik zal vast niet de enige zijn die er mee te maken heeft: **onkruid!**

Het is verbijsterend hoe snel dit goedje uit de grond schiet. Niet hier en daar, maar overal en in onvoorstelbare hoeveelheden. Dacht ik na elke wiedebeurt wel even verlost te zijn van dit karwei, blijkt een paar dagen daarna dat het weer overal de kop opsteekt. Het is me nu wel duidelijk waarom het verstandig is tussen de rijen groenten voldoende ruimte te laten: schoffelen is een stuk aangenamer dan op je knieën elk onkruidje tussen de beplanting te peuteren, zoals nu het geval is.

De onkruidbezem helpt de voegen tussen de tegels schoon te houden. Dat scheelt een hoop werk. Wat me bijkans tot wanhoop drijft, zijn haagwinde en heermoes, die zich bij voorkeur tussen en in de bloemen, groenten en heesters nestelen. De illusie dat mijn tuintje on-

Ervaringen van een beginnende moestuinier

kruidvrij zal raken heb ik inmiddels wel laten varen. Ik houd mezelf maar voor dat hier en daar wat onkruid erbij hoort. Nogal lastig voor iemand die van netjes houdt.

Een bedje sluitkolen

De voorgezaaide en gekochte plantjes van verschillende koolsoorten meende ik maanden geleden met voldoende tussenruimte in het daarvoor bestemde bed te hebben uitgeplant. Daar heb ik me dus danig in vergist. Ze zitten nu als haringen in een ton opeen gepakt. Een aantal opgenomen en een plekje gegeven in de koude bak en het probleem was enigszins opgelost. Nu maar hopen dat ze me dankbaar zijn voor de ingreep en me belonen met een mooie opbrengst aan vette dikke kolen en massa's spruiten (thuis hopen ze dat laatste dus van niet).

Overigens had ik me in een eerder stadium voorgenomen om koolkragen te maken tegen

de koolvlieg. Met zoveel koolplantjes leek me dat toch wel een erg arbeidsintensieve bezigheid en heb het maar zonder gedaan. Misschien ligt het aan het koude voorjaar, maar de koolvlieg heeft zich niet laten zien. Een opluchting. Wel is er een net over de bedden gespannen om het koolwitje niet de gelegenheid te geven haar eitjes af te zetten. Groot is mijn verbazing regelmatig zo'n (schattig, dat wel) vlinder-tje onder het net te zien fladderen en het vervolgens weer door de mazen naar buiten te zien verdwijnen! Hoe de beestjes dit klaarspelen is mij een raadsel. Rupsjes heb ik nog niet gezien. Gelukkig.

Wie zaait zal oogsten

Het is ongelooflijk maar waar! Maar ik was zo in de ban van mijn strijd tegen het onkruid, dat ik te laat door had dat er van alles was te oogsten! Andijvie, paksoi, rettich en sla waren inmiddels doorgeschooten en niet meer te eten. Ook

hingen handenvol peulen te wachten om geplukt te worden. Sommige waren zelfs al in het stadium van doperwt beland. Ook heel lekker trouwens. Wekenlang hebben we allerlei gerechten gegeten waar peultjes in zijn verwerkt. Zij zijn een topper, die ik erin moet houden, is thuis het unanieme oordeel. Wij waren ook erg blij met de massa's aardbeien die Maarten in de tuin had achtergelaten. Ze roken en smaakten zoals aardbeien horen te zijn: geurig, zoet en sappig. Het voornemen is wel om ze volgend seizoen in hoge bakken te kweken. Het onder een net (want vogels zijn er ook gek op en geef ze eens ongelijk) oogsten op handen en voeten is toch erg vermoeiend. De leeftijd spreekt een woordje mee merk ik.

De uien, sjalotten en knoflook zijn uit de grond en hangen in het huisje te drogen. Staat stoer!

Nu is het de beurt aan de stok-

bonen (aanvankelijk met wat luis, maar ook met lieveheersbeestjes om ze op te eten, de natuur lost dat bewonderenswaardig op) en de courgettes. Ik kan ze nu blijven oogsten. Het wachten is op de tomaten, zowel die in het kasje als in de volle grond, tot zij hun groene kleurtje hebben ingewisseld voor diep oranje.

Overigens liggen een paar bedden na te zijn opgeruimd er leeg bij. Even niet bij stil gestaan dat er een vervolgteelt mogelijk kan zijn. Dus snel nog wat bladgroenten en een tweede lichting peultjes (moet kunnen volgens de info op het zakje) voorgezaaid en uitgeplant evenals de boerenkoolplantjes, gekregen van buurman Rob. Spannend. Het seizoen is nog lang niet afgelopen!

Zoveel is duidelijk: moestuinieren betekent keihard werken en plannen, maar ook genieten, heel veel genieten!

Mildred

